

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายอนุรักษ์ มาประณีต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๘/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๒๓/๒๕๕๐

วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไปว่ารัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ ส่วนพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๒ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินโดยคณะกรรมการ ส่วนมาตรา ๒๓ เป็นเรื่องการฟ้องคดีและริบทรัพย์สิน จึงไม่มีข้อความอันใดที่ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ พิจารณาทบทบัญญัติมาตรา ๒๒ แล้ว เนื้อความเป็นเรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินว่าเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ และให้อำนาจคณะกรรมการมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราว และได้นิยามคำว่า “ทรัพย์สิน” ไว้ด้วย ๓ ประการ เห็นว่าการยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ตามมาตรา ๒๒ มิได้บัญญัติว่าการกระทำใดที่เกิดขึ้นก่อนพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดอาญาและได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นกรณียึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวเท่านั้น จึงเป็นบทบัญญัติที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง

สำหรับมาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติกรณีพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง และทรัพย์สินที่คณะกรรมการมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดตามมาตรา ๒๒ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ก็ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้น อีกทั้งพบว่ามีทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มขึ้นอีก ก็สามารถขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินนั้นได้ เห็นว่า การที่พนักงานอัยการขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดตามมาตรา ๒๒ นั้น การที่ศาลสั่งให้ริบทรัพย์สินเป็นโทษอาญา จึงมีข้อพิจารณาว่าทรัพย์สินที่ศาลสั่งให้ริบนั้น ตามมาตรา ๒๗ จะต้อง “เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ดังนั้น ทรัพย์สินที่ศาลจะสั่งริบได้จะต้องเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คำว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ก็จะต้องหมายความถึงการกระทำความผิดคดีที่พนักงานอัยการฟ้องในคดีนั้น โดยจะต้องเข้าหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งอาจจะเป็นกรณีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๑) ว่าทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มาตรา ๒๒ ได้นำมาใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด บทบัญญัติมาตรา ๒๗ มิได้มีบทบังคับศาลว่า จะต้องริบทรัพย์สินตามมาตรา ๒๒ เสมอไป ศาลอาจจะไม่ริบก็ได้ นอกจากนั้นตอนท้ายของมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ยังได้บัญญัติไว้อีกด้วยว่า หากศาลพิพากษายกฟ้อง ซึ่งหมายความว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด พนักงานอัยการจะยื่นคำร้องเพิ่มเติมในภายหลัง เพื่อขอให้ศาลริบทรัพย์สินมิได้แสดงให้เห็นได้ว่า ทรัพย์สินที่จะริบตามมาตรา ๒๒ ต้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่พนักงานอัยการฟ้องในคดีนั้น ดังนั้น มาตรา ๒๗ หากได้มีบทบัญญัติให้บุคคลได้รับโทษอาญาย้อนหลังแต่เป็นบทบัญญัติให้บุคคลได้รับโทษตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลากระทำความผิดและกำหนดโทษไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง

ด้วยเหตุดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง

นายบุรีรักษ์ มาประณีต

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ